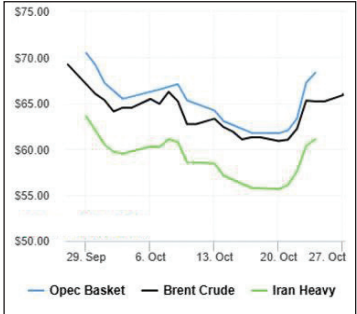

تحلیل

بازار نفت آرام گرفت

قیمت‌نفت در معاملات دوشنبه‌بازار آسیا به پیشرفت مذاکرات تجاری میان امریکا و یکن واکنش نشان داد و تغییر چندانی نیافت.بهای نفت برنت که در ابتدای معاملات دوشنبه، صعود کرده بود، تغییر چندانی نداشت و زیر ۶۶دلار در هر بشکه ماند.بهای معاملات وست‌تگزاس اینترمدریت امریکانزدیک ۶۲دلار در هر بشکه بود.مذاکره کنندگان ارشد امریکا و چین اعلام کردند در مورد شرایط طیف وسیعی از موارد به توافق رسیدنداند و زمینه را برای توافق نهایی میان دونالد ترامپ،رییس جمهور امریکادوشی چین‌پینگ، همتای چینی او فراهم کرده‌انداسکات بسنت، وزیر خزانهداری امریکا، به شبکه سی‌بی‌اس نیوز گفت که تهدید ترامپ مبنی بر اعمال تعرفه ۱۰۰ درصدی بر کالاهای چینی عملا منتفی است. امریکا و چین، بزرگ‌ترین اقتصادهای جهان هستندواقدمات برای خنثی کردن تنش‌های تجاری که بازارهای جهانی را متلاطم کرده‌است،برای رشد اقتصادی جهانی مثبت خواهد بود.نفت، هفته گذشته، پس از تحریم‌های امریکا علیه دو تولیدکننده بزرگ نفت خام روسیه، از پایین‌ترین سطح پنج ماهه خود بهبود یافت و نفت برنت تقریباً ۱٫۸ درصدافزایش یافت. اما با وجود ادامه افزایش تولید نفت اوپک پلاس و پیشنهاد برخی از اعضا از جمله کویت مبنی بر احتمال افزایش بیشتر، نگرانی‌ها در مورد انتشار عرضه همچنان پابرجاست.بر اساس گزارش بلومبرگ،واندانا هاری بینینگادش شرکت تحلیل بازار «اندانینسایتس» مستقر در سنگاپور، گفت:«میدبه توافق تجاری قریبالوقوع امریکاو چین، یک‌مرتبه برای فضای اقتصادی و تقاضایاری نفت،است. این موضوع امروز صبح بر ریسک عرضه روسیه، چربیده است. اما من انتظار دارم که زمینه عرضه بیش از حد، افزایش قیمت‌ها را محدود کند.نفت برنت ممکن است به منطقه احت قبلی خود، در بالای ۶۰دلار بازگردد.»

خبر

فرصت اندک برای استفاده از منابع نفتی

مدیر سرمایه‌گذاری و کسب‌وکار شرکت ملی نفت ایران گفت:اگر ریل سیاست‌گذاری و تأمین مالی در صنعت نفت اصلاح نشود،بخش قابل توجهی از منابع زیرزمینی کشور هرگز استخراج نمی‌شود.امیر مقبسه در دومین همایش بین‌المللی سرمایه‌گذاری و تأمین مالی صنعت نفت، گفت: «پتروشیمی اظهار کرد:نفت ستون فقرات اقتصاد و امنیت ملی ماست، اما متأسفانه عمر آن زودتر از آنچه پیش‌بینی می‌کردیم رو به پایان است. بر اساس برآوردهای بین‌المللی، دوره نفت حکاکرت تا سه تا چهار دهه آینده خامه خواهد یافت.دوبی افزود: این به‌معنای آن است که با تداوم روند کنونی، حدود ۷۰ درصد نفت و ۸۰ درصد گاز باقی‌مانده به مخازن کشور هرگز تولید نخواهد شد و زیر زمین باقی می‌ماند. اگر امروز اقدام نکنیم،نسل‌های آینده‌ماحتی فرصت بهره‌مندی از این ثروت را نخواهند داشت.مدیر سرمایه‌گذاری و کسب‌وکار شرکت ملی نفت ایران با اشاره به عملکرد کشورهای منطقه گفت:روزی لوگوی شرکت ملی نفت ایران مایه افتخار و حسرت کشورهای نفتی بود.اما اکنون فاصله ما با بازیگران بزرگ انرژی از جمله ارامکو و اندوک افزایش یافته‌است. ارامکو چند سال پیش تنها با عرضه ۵٫۵ درصد از سهام خود در بورس‌های بین‌المللی بیش از ۵۰ میلیارد دلار جذب سرمایه کرد و دولت عربستان نیز تضمین سود سالانه ۷۵ میلیارد دلاری برای سهامداران داد.مقبسه بین سال‌های ۱۳۸۴ تا ۱۳۹۹تأییش از ۱۷۰ میلیارد دلار از شرکت‌های خارجی شده‌است، افزود: تنها در نیمه نخست سال ۱۴۰۲ نیز حدود ۱۲ میلیارد دلار خروج سرمایه داشته‌ایم، در حالی که حجم نقدینگی کشور به بیش از ۱۱ هزار هزار میلیارد تومان رسیده، این منابع به سمت سرمایه‌گذاری‌های مولد هدایت نمی‌شوندی ما تأکید بر اینکه مشکل ما کمبود پول نیست، مشکل بی‌اعتمادی است، گفت:دولت و قانونگذاران باید با ایجاد ساز و کارهای شفاف و مطمئن، مردم را به مشارکت در پروژه‌های ملی ترغیب کنند. دانشگاه‌ها و دستگاه‌های توسعهای نیز باید نقش تعیین‌کننده و اعتباربخش ایفا کنند.مقبسه با اشاره به تعدد نهادهای نظارتی گفت: امروز عملکرد مدیران نفتی در سایه ۱۳ دستگاه نظارتی بررسی می‌شود. در چنین شرایطی، مدیران نمی‌توانند شجاعانه تصمیم بگیرند و بیشتر از رضایت دستگاه‌های نظارتی، نگران تصمیم برای منافع ملی اند. در هیچ شرکت بزرگی مثل ارامکو، اندوک یا ناتوال چنین فضای تصمیم‌گیری سنگینی وجود ندارد و بیابان اینکه اگر می‌خواهیم صنعت نفت و گاز کشور دوبر نقشی پیشران خود را بازیابد، باید این ریل را تغییر بدیم.مجلس، دولت و نهادهای نظارتی باید هم‌زمان پدیدرند که قفص استانداردی برای اصلاح مسیر باقی مانده است، گفت: نباید بگذاریم منابع ملی ما زیر زمین بماند و فرصت‌های تاریخی از دست برود. اگر امروز تصمیم نگیریم، فردا در خواهد بود. باید با هدفی و اصلاح نگرش، اعتماد عمومی را بازسازی و صنعت نفت را به جایگاه واقعی خود بازگردانیم.

نفت و انرژی

«تعالُد» از طلای سیاه در سایه سبزها گزارش می‌دهد

آینده نفت در جهان بی‌نفت!

در قرنی که همه از «کربن صفر» و «تجدیدپذیرها» سخن می‌گویند، هنوز صدای چکیدن نفت در اعماق زمین، موسیقی قدرت و ثروت است. اما آیا این موسیقی تادهه ۲۰۳۰ ادامه دارد؟ یا آرام‌آرام جای خود را به صدای توربین‌های بادی و پنل‌های خورشیدی خواهد داد؟

جهان انرژی در نقطه‌ای حساس ایستاده است: دوراهی میان سرمایه‌گذاری بیشتر در نفت یا حرکت سریع‌تر به سمت آینده‌ای پاک‌تر.

گزارش تازه «آوانس بین‌المللی انرژی» (IEA) می‌گوید اگر سرمایه‌گذاری در پروژه‌های جدید نفتی کاهش یابد، تا سال ۲۰۳۰ با کمبود عرضه مواجه خواهیم شد. این هشدار در شرایطی منتشر می‌شود که بسیاری از دولت‌ها، تحت فشار افکار عمومی و تعهدات زیست‌محیطی، پروژه‌های فسیلی را محدود کرده‌اند. اما paradox جالب اینجاست: هر چه به سمت انرژی پاک‌تر می‌رویم، نیاز کوتاه‌مدت به نفت بیشتر می‌شود. زیرا تولید پنل خورشیدی، خودروهای برقی و حتی توربین‌های بادی، به‌زنجیره تأمین گسترده‌ای وابسته است که هنوز سوخت فسیلی را قلب تپنده خود دارد. به بیان دیگر، برای ساخت دنیای بدون نفت، فعلاً به نفت نیاز داریم!

برخلاف پیش‌بینی‌های خوش‌بینانه دهه قبل، تقاضای جهانی نفت در سال ۲۰۲۵ هنوز در مسیر صعودی است. طبق داده‌های اوپک، مصرف جهانی در سه‌ماهه دوم سال جاری به بیش از ۱۰۳ میلیون بشکه در روز رسیده که رکوردی تاریخی است. رشد اقتصادی آسیا، بازگشت سفرهای هوایی پس از کرونا و توسعه صنایع پتروشیمی، از مهم‌ترین دلایل این رشد هستند.

چین و هند، دو غول مصرف‌کننده، حدود ۳۵ درصد از تقاضای جهانی را به خود اختصاص داده‌اند. حتی

اروپا که سیاست‌های سختگیرانه زیست‌محیطی

معاون وزیر نفت تأکید کرد

برنامه‌ریزی برای جلوگیری از ارزبری ۲میلیاردی

مدیرعامل شرکت ملی صنایع پتروشیمی گفت که برای گذر از خام‌فروشی باید به توسعه زنجیره ارزش صنعت پتروشیمی بپردازیم. حسن عباس‌زاده، معاون وزیر نفت و مدیرعامل شرکت ملی صنایع پتروشیمی در همایش بین‌المللی سرمایه‌گذاری و تأمین مالی در صنعت نفت، گاز و پتروشیمی اظهار کرد: ظرفیت نصب‌شده صنعت پتروشیمی هم‌اکنون حدود ۱۰۰ میلیون تن است، این صنعت مهم‌ترین حلقه ایجاد ارزش افزوده در صنعت نفت است و برای گذر از خام‌فروشی باید توسعه زنجیره ارزش در صنعت پتروشیمی و تولید محصولات نهایی در صنایع پایین‌دستی را در دستور کار قرار داد. وی با بیان اینکه تاکنون حدود ۹۲ میلیارد دلار در صنعت پتروشیمی سرمایه‌گذاری شده است، افزود: در سال دوم به‌رام هفتم توسعه، تأکید دولت و وزیر نفت بر تحقق کامل اهداف برنامه هفتم است. بر اساس این برنامه، ظرفیت صنعت پتروشیمی باید به ۱۳۱ میلیون تن برسد و تمرکز اصلی برنامه هفتم نیز بر تکمیل زنجیره‌های خاصی است که تاکنون مغفول

عبور از خام‌فروشی در نفت با اجرای برنامه هفتم توسعه

بخش انرژی در برنامه هفتم توسعه بر زنجیره پالایش و فناوری تکیه دارد تا سهم نفت خام در بودجه کاهش یابد. به گزارش مهر، برنامه توسعه هفتم به عنوان سند پنج‌ساله جهت اقتصاد ایران، بیش از هر بخش دیگر، انرژی را به عنوان «قطعه بازگرداننده توازن اقتصادی» هدف گرفته است. پس از تجربه سه دوره تحریم، افت سرمایه‌گذاری خارجی، و فشار بودجه‌ای دولت‌ها، این برنامه می‌کوشد وابستگی تاریخی به بودجه نفت خام را جایگزین صادرات فرآورده، فناوری و خدمات فنی مهندسی کند.

در متن رسمی برنامه، رشد ۸ درصدی اقتصاد در هر سال به شرط ثبات تأمین انرژی دیده شده است، اما کلید این ثبات نه در «تولید خام» بلکه در بازچرانی انرژی را به عنوان «قطعه بازگرداننده توازن اقتصادی» با تکمیل زنجیره پالایش، پتروشیمی و توسعه میادین مشترک، تا پایان ۱۴۰۸ بیش از ۴۵ میلیارد دلار افزایش ارزش صادرات فرآورده ممکن است، رقمی که در قیاس با متوسط ۵ سال گذشته (۲۲ میلیارد دلار) تقریباً دو برابر است.

این تغییر رویکرد یعنی عبور از صادرات منبع به صادرات محصول؛ چیزی که قانونگذاران را «استقلال انرژی» نامیده است. استقلال نه صرفاً به‌معنای قطع واردات سوخت، بلکه توانایی مدیریتی سید انرژی بدون اتکای انرژی به نفت خام تلقی می‌شود. بنیادی‌ترین تحول در ساختار اقتصادی کشور از آغاز دهه ۱۳۹۰ تاکنون.

سه محور تحول: سرمایه، مصرف و فناوری

۱. جذب سرمایه‌های داخلی و منطقه‌ای

در بندهای انرژی برنامه توسعه هفتم، عدد سرمایه‌گذاری مورد نیاز در بخش‌های نفت، گاز و پتروشیمی بالغ بر ۲۴۰ میلیارد دلار برآورده شده است؛ از این میان حدود ۵۸ میلیارد دلار باید از سرمایه داخلی و بازار سرمایه تأمین نشود. رییس مجلس پیش‌تر

دارد، هنوز توانسته وابستگی خود را به نفت در بخش حمل‌ونقل و صنایع سنگین کاهش بدهد. گروهی مانند عربستان و امارات با سیاست‌های توسعه‌ای بلندمدت و صندوق‌های ثروت ملی، می‌کوشند در آمدنفت را به سرمایه‌گذاری در انرژی‌های نو تبدیل کنند. عربستان در قالب «چشم‌انداز ۲۰۳۰» قصد دارد تا آن زمان سهم انرژی‌های پاک خود را به ۵۰ درصد برساند.

اماد روی دیگر، برخی کشورها از جمله ایران، ونزوئلا و روسیه به دلیل محدودیت‌های سیاسی و تحریم‌ها، ناچارند بر حفظ سهم خود در بازار سنتی نفت تمرکز کنند. ایران با ظرفیت باقوه بیش از ۴ میلیون بشکه در روز، هنوز بخش بزرگی از توان تولید خود را به دلیل تحریم‌ها و کمبود سرمایه‌گذاری از دست داده است.

کارشناسان معتقدند در صورت جذب سرمایه‌گذاری خارجی و نوسازی میادین فرسوده، ایران می‌تواند تا سال ۲۰۳۰ دوباره به یکی از سه صادرکننده بزرگ

تعاون

تعاون

تعاون

در سال‌های اخیر، فشار سرمایه‌گذاران و نهادهای مالی بر شرکت‌های نفتی به‌شدت افزایش یافته است. بسیاری از بانک‌ها و صندوق‌های سرمایه‌گذاری بزرگ از جمله «بلک‌راک» و «نورجس بانک» اعلام کرده‌اند سرمایه‌گذاری در پروژه‌های فسیلی را کاهش می‌دهند.

در مقابل، شرکت‌های بزرگ نفتی مانند «کسون‌مویل» و «بی‌پی» سعی کرده‌اند با تغییر چهره خود، پروژه‌های انرژی پاک را در کنار فعالیت‌های نفتی توسعه دهند. اما منتقدان می‌گویند این تغییرات بیشتر «سبزشویی» است تا تحول واقعی. بازار گاز دیگر فقط دربارۀ انرژی نیست؛ دربارۀ نفوذ سیاسی، امنیت ملی و حتی اخلاق اقلیمی است.

هر قرارداد LNG میان دو کشور، معادل یک پیمان استراتژیک است.

اروپا با امریکا متحد شده تا از وابستگی به روسیه رها شود؛ چین با قطر قراردادهای ۲۷ ساله می‌بندد؛ هند با سرعت در حال ساخت پایانه‌های دریافت LNG است تا نیاز روزافزون خود را تأمین کند.

در این میان، کشورهای در حال توسعه به دنبال توازن اند؛ چگونه انرژی ارزان و در دسترس داشته باشند، بی‌آنکه قربانی سیاست‌های بزرگ شوند.

واقع، دنیای امروز شاهد نبرد سرد بر سر گاز داغ است — جنگی که به جای تانک و تفنگ، با خطوط لوله، پایانه‌ها و قراردادهای میلیاردی پیش می‌رود.

آینده انرژی شاید دیگر نفت محور نباشد، اما هنوز فسیلی است. اگر نفت، سوخت قرن بیستم بود، گاز می‌تواند قهرمان نیمه اول قرن بیستم‌یکم باشد. اما پس از آن، شاید نوبت خورشید و باد برسد تا بر تخت بنشینند.

در این میان، کشورهایی برنده خواهند بود که در امروز مسیر خود را مشخص کنند نه فقط با شعار انرژی پاک، بلکه با استراتژی واقع‌گرایانه‌ای برای ترکیب سوخت‌ها، امنیت انرژی و توسعه پایدار.

تعاون

نتیجه می‌رساند و در انتخاب طرح‌ها هوشمندانه‌تر تصمیم می‌گیرد. وی با اشاره به اینکه سال‌هاست از خصوصی‌سازی واقعی فاصله گرفته‌ایم، گفت: لازم است مقایسه‌ای میان واگذاری‌ها به بخش خصوصی واقعی و واگذاری‌های به‌بخش دولتی، صندوق‌ها و هلدینگ‌های وابسته انجام شود. بر اساس مطالعات انجام‌شده، در طرح‌های مشابه، سرمایه‌گذاری بخش خصوصی واقعی حدود دو برابر کمتر بوده، اما همین امر به کاهش قابل توجه هزینه‌ها و تسریع در اجرای پروژه‌ها منجر شده است. در مقابل، طرح‌های وابسته به صندوق‌ها و هلدینگ‌های شبه‌دولتی معمولاً به دلیل ضرورت بازگشت سرمایه به سهامداران بازنیستند، با کندی در پیشرفت روبه‌رو هستند.

معاون وزیر نفت با اشاره به قانون برنامه هفتم توسعه و اساسان این قانون، مقرر شده است که ۴۰ درصد از سود سالانه شرکت‌ها توزیع نشود و در اجرای دقیق همین یک بند می‌تواند زمینه جذب سرمایه‌گذاری قابل توجهی را در صنعت فراهم کند.

آسیای میانه و شبهه‌قاره خواهد بود. بند ۸۴ برنامه توسعه هفتم، وزارت نفت را مکلف کرده حضور در پروژه‌های برون‌مرزی را از طریق «سرمایه‌مشارکتی» دنبال کند به این معنا که ایران باید بخشی از زنجیره ارزش کشور مقصد را بسازد و صادر کننده صرف نباشد. این مدل، با ابتکار مالی جدیدی به نام «صندوق صادرات فرآورده» در حال طراحی است تا تراز مالی مستقل از بودجه دولت داشته باشد. در سطح داخلی نیز پیش‌بینی شده تا ۱۰۲۰۷، نسبت صادرات فرآورده به نفت خام از ۳۱ درصد فعلی به ۶۰ درصد برسد. این جهش در ساختار ترانز انرژی کشور، نخستین گام در جهت تحقق هدف اصلی برنامه یعنی «استقلال انرژی» خواهد بود. از دیدگاه اقتصاد کلان، استقلال انرژی ایران به معنای بازآفرینی پایه‌های ثبات در سه حوزه است: ۱- کاهش نوسان ارزی با افزایش سهم صادرات فرآورده ۲- کاهش آسیب‌پذیری بودجه عمومی در برابر محدودیت‌های نفت خام. ۳- افزایش جذب سرمایه به دلیل ثبات سودآوری در صنایع پایین‌دستی. تحقق این سه هدف می‌تواند ایران را تا پایان ۱۴۰۸ از موقعیتی قرار بدهد که رشد اقتصادی متوسط ۴ درصدی بدون اتکاء به خام‌فروشی ممکن باشد. به بیان دقیق‌تر، توسعه هفتم تلاشی است برای تبدیل نفت از منبع وابستگی به ابزار استقلال.

در نهایت، این برنامه نه صرفاً مجموعه‌ای از بندهای اجرایی، بلکه مانیفستی اقتصادی است که می‌خواهد فصل تازه‌ای از رابطه ایران با انرژی خود رقم بزند- رابطه‌ای مبتنی بر بهره‌وری، سرمایه‌گذاری و فناوری، نه بر خام‌فروشی و واردات.

اگر این مسیر با پشتوانه مالی و اصلاحات نهادی همراه شود، تا آغاز دهه ۱۴۱۰ ایران می‌تواند از نظر انرژی و صادرات فرآورده، کشوری خودکفا و گزارنده جدید به حساب آید. «نفت به توان ایران» دیگر شعاری تبلیغاتی نخواهد بود.

خبر

صنایع به تکالیف خود

برای تولید برق عمل کنند

عضو کمیسیون انرژی مجلس اظهار کرد: طبق قانون مانع‌زدایی از صنعت برق، باید صنایع تا پایان اسسال حدود ۱۰ هزار مگاوات نیروگاه اختصاصی احداث کنند که نتیجه آن رفع نیاز برق صنایع و کاهش فشار بر شبکه خانگی است. محمد رشیدی، نماینده کرمانشاه در مجلس در گفت‌وگو با ایسنا، با اشاره ناترازی برق گفت: طبق ماده (۴) قانون «مانع‌زدایی از توسعه صنعت برق» صنایع بزرگ و انرژی‌ری کشور موظفند تا پایان سال ۱۴۰۴ حدود ۱۰ هزار مگاوات نیروگاه اختصاصی احداث کنند تا بخشی از بار تأمین برق از دوش شبکه سراسری برداشته شود. وی افزود: با اجرای این قانون، صنایع بزرگ نظیر فولاد، سیمان، پتروشیمی و آلومینیوم، سهم خود در تأمین برق مورد نیازشان را بر عهده گرفته و وابستگی آنها به شبکه عمومی کاهش پیدا می‌کنند این عضو کمیسیون انرژی خاطر نشان کرد: بررسی‌ها نشان می‌دهد که تا بعد از ۱۰ هزار مگاواتی، تاکنون تنها حدود ۲۳۰۰ مگاوات ظرفیت نیروگاهی ایجاد شده که از این میزان تولید عملی ۱۶۰۰ مگاوات بوده و این یعنی کمتر از ۳۷ درصد از تکلیف قانونی اجرا شده است. این در حالی است که با تحقق کامل این برنامه، بخش قابل توجهی از نیاز برق صنایع برطرف می‌شود و به تبع آن فشار بر شبکه خانگی و عمومی کاهش می‌یابد. رشیدی با انتقاد از اجرا نشدن کامل این قانون گفت: اگر این ظرفیت طبق برنامه وارد مدار شود، محدودیت برق صنایع کاهش یافته و خاموشی‌های خانگی نیز تا حد زیادی برطرف خواهد شد. وی در پایان و در جمع بندی گفت: اجرای کامل ماده ۴ قانون مانع‌زدایی از صنعت برق، تنها ضرورتی برای پایداری شبکه و امنیت انرژی کشور است، بلکه می‌تواند ضامن استمرار تولید در صنایع بزرگ و جلوگیری از خسارت‌های ناشی از قطعی برق در بخش خانگی و صنعتی باشد.

ادامه از صفحه اول

رقابت بورس‌های تهران و دوی: از کالاهای تانناوری

بازار مالی دویی (DFM)، در مقابل بر بخش‌های غیرنفتی نظیر املاک، خدمات مالی و گردشگری متمركز است که مقاومت آن را در برابر شوک‌های نفتی افزایش می‌دهد، هر چند به‌ر کودجهانی در این بخش‌ها حساس است. ابزارهای مالی بورس تهران (TSE)، شامل صندوق‌های قابل معامله (ETF) و اوراق مشتقه ساده، تحت‌مقررات سختگیرانه محدود است و تعاطف‌پذیری کمی ارایه می‌دهد. بازار مالی دویی (DFM)، با ابزارهای پیشرفته مانند سکو، مشتقات پیچیده و پلتفرم‌های معاملات الکترونیکی، امکان معاملات ترافرم‌زی را تسهیل می‌کند. پیشروان بورس تهران (TSE)، با افزایش ۱۴۰۴ به کاهش تنش‌های ژئوپلیتیکی و اصلاحات ارزی وابسته است. تورم بالا و تحریم‌ها ریسک‌های اصلی هستند که می‌توانند نوسانات را تداوم بخشند. این بازار برای سرمایه‌گذاران داخلی پرریسک اما بالقوه سودآور است. بازار مالی دویی (DFM)، با اقتصاد غیرنفتی، جذب سرمایه‌گذاری خارجی و تمرکز بر فناوری، چشم‌اندازی روشن‌تر ارایه می‌دهد، هر چند به تحولات جهانی در املاک و گردشگری حساس است. بورس تهران (TSE)، فرصتی برای سرمایه‌گذاران داخلی پرریسک‌پذیر است، در حالی که بازار مالی دبی (DFM)، مقصدی امن برای سرمایه‌گذاری جهانی فراهم می‌کند.

نگرانی ترامپ از ظهور یک ارز شرقی به جای دلار

حضور ناگهانی ترامپ در نشست سران آسه‌آن در چارچوب تلاش امریکا برای تقویت سلطه دلار تلقی می‌شود. در کنار این ضرورت‌ها، امریکا تلاش می‌کند تا زمینه‌افزایش مناسبات تجاری با کشورهای شرق آسیا را فراهم سازد. انعقاد توافق نامهای اقتصادی و راهبردی با کشورهای عضو آسه‌آن برای کسب سود افزون‌تر به نفع امریکا است. البته امریکا در این مسیر، دشواری‌های بسیاری خواهد داشت. دیروز خبر رسید که توافق تجاری ترامپ با کره جنوبی در این بازه زمانی ممکن نیست و این پروژه به آینده موکل شده‌است.

ارزندگی واقعی در بورس

کاهش این فاصله، حذف رانت و بازتعریف نرخ واقعی ارز می‌تواند موتور محرک تازه‌ای برای بورس شود. بازار سرمایه نه‌از هیچان گور بلکه از دل دام‌های واقعی و گزارش‌های سودآور حرکت کرده است. اکنون با یک رشد منطقی تا پایان سال پیش برده، رشدی که نه آغشته به موج‌های کوتاه‌مدت، بلکه به پایه عملکرد واقعی شرکت‌ها بنا شده است. اگر ثبات نسبی در تصمیم‌گیری‌های اقتصادی شکل گیرد و نرخ دلار توافقی به سطح واقعی خود نزدیک شود، بورس تهران می‌تواند تا پایان سال یکی از موفق‌ترین فصل‌های خود را در سال اخیر رقم بزند.

اقتصاد و هوش ایرانی

تجربه در کره، عربستان و امارات نشان می‌دهد که برای رسیدن به رفاه و جایگاه جهانی، بهره‌هوشی برتر شرط کافی نیست. آنچه تعیین‌کننده است، بهره‌گیری از دانش روز مدیریتی، از بیاطلاع‌بانی‌های بین‌المللی، برنامهریزی بلندمدت و ثبات نهادهای است. ایران امروز بر سر دوراهی ایستاده است: یا معدن هوش ایرانیان را همچنان در دل خاک خاموش بماند، یا دام‌های بریتونی و تعامل جهانی، به گوهر توسعه و رفاه بدل شود.